

af det foreliggende Andragende, og af samme Grund vil jeg heller ikke nu stemme for det foreliggende Forslag. Der er kun en enkelt Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre. Naar man læser Loven af Iste Marts 1867 om Valg af Amtsraadsmedlemmer for Vær og endel af Rolding Herreder, tro vi, at man kunde være i nogen Tvivl om, hvorvidt den Repræsentation i Svendborg Amtsraad af 2 Medlemmer, som der ved denne Lov tillagdes Vær, kun var midlertidig eller maatte betragtes som Noget, Vær for Fremtiden maatte kunne gjøre Forbring paa. Jeg tror, som sagt, at Lovens Ord maa kunne læses saaledes, at man ogsaa kan opfatte Lovens Mening som den sidst anførte, men naar man gennemgaar Forhandlingerne, som fandt Sted angaaende Loven, kan man ikke være i Tvivl om, at Meningen af Loven kun har været den, at Vær skulde have en Repræsentation af 2 Medlemmer i Svendborg Amtsraad for en enkelt Valgperiode eller rettere sagt for den Del af den tilbagestaaende Valgperiode, som man paa det Tidspunkt kunde vælge til. Det ligger ikke for her at komme nærmere ind paa, hvorvidt en saadan Ordning kunde være anbefalelig eller ikke, at lade de særegne slesvigiske Interesser, som der maatte være Tale om, komme til Orde i en enkelt Valgperiode og senere ikke; men jeg vil kun sige, at min Opfattelse er den, og jeg kjender jo fra Fortiden temmelig nøie de slesvigiske Forhold, at man ikke maa tro, at man ved Loven af 16de Februar 1866 har tilveiebragt paa Vær, og det samme gælder om de andre indlemmede slesvigiske Distrikter, Retsstilstande, der i en nogenlunde overfluelig Tid kunde falde sammen med Retsstilstandene i Kongeriget. Forskjellighederne mellem de slesvigiske og de kongerigske Retsstilstande ere saa store, at end ikke Anders Sandøe Orsted, der dog troede at kjende sit Fædrelands Lovgivning saa godt som Noget — jeg har ved en anden Leilighed her i Thinget tidligere meddelt dette Citat — kunde finde et eneste Forhold, der var ordnet paa samme Maade i Slesvig som i Kongeriget. Jeg kan af min Erfaring ganske bekræfte det samme. Naar derfor Andragerne ere gaaede ud fra disse særegne Forhold, som ikke kunne udslettes med et Pennestrøg eller ved en enkelt Lov, saaledes som ved Loven af 16de Februar, havde paaberabt sig disse i Andragendet, vilde jeg lettere have kunnet gaa med til at stemme for eller slutte mig til en eller anden Indstilling paa dette Omraade, men Andragerne ere ikke gaaede denne Vej. De have mange andre Ting med, saaledes som den ærede Ordfører allerede har bemærket, de have taget Langeland, de have taget Samsø med, og dertil finder jeg, at de savne enhver Kompetence, ligesom jeg finder, at de Grunde, der efter min Opfattelse kunde tale for en Særstilling for Værs Vedkommende, slet ikke tale for de andre Værs

Vedkommende, som ere omtalte i Andragendet og ere medoptagne deri. Det er disse Betragtninger, som jo i Dovedtrækkene falde sammen med den ærede Ordførers, og som jeg kun har suppleret ved nogle særegne Henblik til Forholdet mellem den slesvigiske og kongerigske Retsforfatning, der føre mig til, at jeg heller ikke ser mig istand til at stemme for den omtalte Indstilling.

Steenstrup: Vaade den sidste ærede Taler og den høitærede Ordfører gjorde sig skyldige i en mærkelig Forveksling eller Misforstaaelse. Paa den ene Side bebreide de Andragerne, at de omtalte andre Der, og paa den anden Side sagde den ærede Ordfører som en Bebreidelse, at Værboerne konsekvent ogsaa maatte ønske, at andre Ægne maatte komme under samme Forhold. Det er en fuldstændig Modsigelse. Særligt foreligger der jo slet ikke Forslag om nogen Lov; at Værboerne anføre nogle Motiver, at disse Motiver gaa videre og ere vidtløftigere end nødvendigt, kan jo dog ikke slade Sagen. Naar de Herrer vilde gaa ind paa at indrømme Værboerne Fortrin, kan jeg ikke forstaa, at det, at Andragendet gaar ud paa, at ønske andre Der det samme Fortrin, kan støde de Herrer. Men den ærede sidste Taler mente ligefrem, at Vær ikke skulde have Lov til at tale for andre Der. Jeg troede, at det var et Fortrin ved Andragendet, at Værboerne vilde unde andre Der de samme Gyder, som de selv ønskede. Den Lov, der sigtes til, er man forlængst ude over; den gav to Medlemmer. Naar den ærede Ordfører siger, at det er meningsløst at tale om eet Medlem, da de maa have to, maa han atter befinde sig i en Misforstaaelse; thi Værsforholdet, naar man dividerer vedkommende Distrikters Folketal ind i hele Amtets Folketal, bliver ikke ens, naar man tager Hensyn til de Høistbesatte og de almindelige Vælgere. Der bliver Vækerne forskjellige. Man kunde tænke sig at Værboerne, som ikke have Godsstæde, eller Herregaarde, kun fik en af den lavere Klasse. Det er i sin Orden, og naar de faae en af de Smaa, saa ere de fornøiede dermed, og saa maa Langelænderne meget godt faae en af de Store. Altsaa, det er mærkeligt, at man har Noget imod Motivering, fordi Andragerne ere saa patriotiske, at de ikke sætte sig høiere end de Andre. De have anført en tidligere Lov, der gav Værboerne Fortrinet med to Medlemmer; nu ere Andragerne saa bestedne, at de kun ønske at faae et Medlem for sig selv, og saa blive de Herrer stødt over, at de tage Samsø og Langeland og flere med, og den ærede Ordfører blev endog stødt over, at de ikke toge andre med. Han sagde nemlig, at der var mange lignende særegne Forhold andre Steder, som ogsaa burde tages i Betragtning; men det er jo slet ikke slaaet fast, at det netop skulde være de fire Der og ikke andre; Andragerne have blot frembraget disse fire, men